

Книга Даниїла - номер сто п'ятнадцять

Розкриття пророчих ознак останнього покоління

Jeff Pippenger

2024-03-04

В останньому поколінні народу, який обходять стороною, виявляються певні пророчі ознаки. Отже, вони — поріддя гадюче, бо в них сформувався сатанинський характер. Вони — рід перелюбний, бо утворили неосвячені зв'язки з ворогами Бога. Вони дійшли до того, що бачать, але не розуміють, чують, але не сприймають, бо вони не навернені, що зображено тим, що їхні серця зажирили. Мойсей першим говорив про саме це явище.

І Мойсей покликав увесь Ізраїль і сказав до них: Ви бачили все, що Господь учинив перед вашими очима в єгипетській землі фараонові, і всім його слугам, і всій його землі; ті великі випробування, що бачили ваші очі, знамення та ті великі чудеса. Та аж до цього дня Господь не дав вам серця, щоб розуміти, очей, щоб бачити, і вух, щоб чути. Повторення Закону 29:2–4.

У першій згадці про лаодикійський феномен зору та слуху те, чого Божий народ не здатний побачити, — це знамення й чудеса їхньої фундаментальної історії. Єремія визначає це явище як ознаку «нерозумних дів» в останні дні та як вираження відмови нерозумних дів прийняти вістки трьох ангелів, що починаються з проголошення першого ангела боятися Бога-Творця. Через цей бунт вони не отримують пізнього дощу.

Оголосіть це в домі Якова і сповістіть у Юді, кажучи: Послухайте це тепер, о люди нерозумні й без розуміння; що маєте очі, та не бачите; маєте вуха, та не чуєте: Чи ж Мене не боїтеся? — говорить Господь; чи не здригнетесь перед Моїм лицем, Який поставив пісок за межу морю постановою вічною, щоб воно не переходило її; і хоч його хвилі кидаються, та не можуть подолати; хоч ревуть, та не можуть перейти її? Та цей народ має відступницьке й бунтівливе серце; відвернулися і відійшли. І не говорять у своєму серці: Будемо тепер боятися Господа, Бога нашого, Який дає дощ — і ранній, і пізній — у свій час; Він зберігає для нас призначені тижні жнив. Ваші беззаконня відвернули це, а ваші гріхи стримали від вас добро. Єремії 5:20–25.

Єзекіїль називає тих, хто виявляє риси, виражені словами «бачать і не розуміють», бунтівним домом. Вони — бунтівний дім, який не бажає бачити історію своїх підвалин, нерозумні діви, що не навернені, бо відкидають вістку першого ангела; відкинути її — означає відкинути всі вістки, адже якщо не прийняти вістку першого ангела, не можна прийняти ні другої, ні третьої. У такому стані пізній дощ утримується від цих дів саме в час пізнього дощу. Після того як Ісус звернувся до цієї риси у Своїй розповіді, Він далі подав притчу про сіяча.

Але блаженні ваші очі, бо вони бачать, і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не почули. Тож послухайте притчу про сіяча. Коли хтось чує

слово про Царство і не розуміє його, тоді приходить лукавий і забирає те, що було посіяне в його серці. Це той, у кого посіяне при дорозі. А посіяне на кам'янистих місцях — це той, хто чує слово і негайно з радістю приймає його; але не має в собі кореня і тримається тільки деякий час; коли ж настає утиск або переслідування через слово, — відразу спотикається. А посіяне в терні — це той, хто чує слово; але клопоти цього світу й оманливість багатства душать слово, і він стає безплідним. А посіяне на доброму ґрунті — це той, хто чує слово й розуміє його; він і приносить плід: один у сто разів, другий у шістдесят, інший у тридцять. Іншу притчу він подав їм, кажучи: Царство Небесне подібне до чоловіка, який посіяв добре насіння на своєму полі. Та коли люди спали, прийшов його ворог і насіяв бур'яну серед пшениці та й пішов. Коли ж зійшли пагони і дали плід, тоді з'явився й бур'ян. Тож прийшли слуги господаря й сказали йому: Пане, хіба не добре насіння ти посіяв на своєму полі? Звідки ж тоді взявся бур'ян? Він відповів їм: Це зробив ворог. Слуги кажуть йому: Чи хочеш, щоб ми пішли та повиполювали його? Але він сказав: Ні; щоб, виполюючи бур'ян, ви не повиривали разом із ним і пшениці. Залиште, нехай ростуть обоє разом аж до жнив; а в час жнив я скажу жнивцям: зберіть спершу бур'ян і зв'яжіть його у в'язки, щоб спалити; а пшеницю зберіть до моєї комори. Матвія 13:16–30.

Нерозумні — це кукіль, а мудрі — пшениця. У притчі про десять дів наявність олії виявляє відмінність між двома групами, а коли йдеться про пшеницю й кукіль, то це залежить від того, чи зрозуміле насіння, тобто слово. Перша згадка Мойсеєм про категорію, яка не бачитиме і, отже, не розуміє, вказує, що послання, яке належить зрозуміти, — це знамення й чудеса основоположної історії. Останнє пророче послання Еллен Вайт на складові сліпоті бунтівного дому вказує, що те, що було дано побачити благословенним очам — те, чого бажали бачити всі праведники, — це історія мілеритського руху.

Усі послання, дані у 1840–1844 роках, мають нині бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці послання мають бути донесені до всіх церков.

Христос сказав: «Блаженні очі ваші, бо бачать; і вуха ваші, бо чують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали бачити те, що ви бачите, та не бачили; і чути те, що ви чуєте, та не чули» [Матвія 13:16, 17]. Блаженні очі, які бачили те, що було побачене у 1843 і 1844 роках. Видання рукописів, том 21, 436, 437.

Ісус завжди ілюструє кінець початком, і перша згадка — про тих, хто має очі, але не бачить і не розуміє, а остання вказує на те, що засаднича історія бунтівного дому — це те, чого не бачать і тому відкидають, і таким чином перешкоджає нерозумним розпізнати пізній дощ. Історія 1840–1844 років була прообразом визволення стародавнього Ізраїлю з єгипетського рабства. Нездатність стародавнього Ізраїлю пройти початкове випробування привела їх до Кадешу, де вони прийняли неправдивий звіт десятиох розвідників і обрали нового вождя, щоб вести їх назад до Єгипту. Через сорок років їх знову привели до Кадешу, і Мойсей оступився, вдаривши Скелю вдруге.

Хоч Мойсей зазнав невдачі, Ісус Навин усе ж повів їх в Обітовану землю. Останнє випробування в Кадеші було пов'язане з серйозним бунтом, бо Ісус завжди ілюструє кінець

початком, і бунт десятих розвідників у Кадеші на початку сорока років, а також бунт наприкінці сорока років, ілюструють великий бунт у Кадеші. Та попри бунт Мойсея в Кадеші, видіння входу в Обітовану землю більше не затримувалося.

Під час відступництва 1863 року, що призвело до посиленого відступництва 1888 року, яке спричинило посилене відступництво 1919 року, що завершилося відступництвом 1957 року, Ісус повернув лаодикійський адвентизм до Кадешу. Він повернув їх до тієї історії, де прибув третій ангел і розпочав процес випробування, який зрештою виявив відступництво 1863 року та вигнання на блукання в пустелі Лаодикії. Третій ангел увійшов у завершальну історію лаодикійського адвентизму 11 вересня 2001 року, коли зійшов могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, який є третім ангелом. Тоді він проголосив, що Вавилон упав, як було прообразно показано поваленням вежі Німрода, коли були зруйновані вежі Нью-Йорка.

"Вістка третього ангела не буде зрозумілою, а світло, яке осяє землю своєю славою, буде назване фальшивим світлом тими, хто відмовляється ходити в його дедалі більшій славі." Review and Herald, 27 травня 1890 р.

Як було зі стародавнім Ізраїлем, так само і з сучасним Ізраїлем. Покоління, що стало свідком 11 вересня 2001 року, є останнім поколінням. Ісус сказав у двадцять першому розділі Євангелія від Луки про "це покоління" і визначив його як тих, хто житиме тоді, коли небо й земля минуть, що відбудеться під час Другого Пришестя. Те покоління, яке доживе до повернення Христа, розпізнає ознаку, яка стане для них доказом того, що вони — останнє покоління. Вони знатимуть і розумітимуть, що саме вони живуть у час, коли "сповнення кожного видіння" більше не "відкладається".

Коли Ісус виходив із храму з учнями, вони попросили Його пояснити, що Він мав на увазі, описуючи руйнування храму. Та розмова відображала розмову, яку Його учні вестимуть в останньому поколінні. Учні бажали зрозуміти, що Він мав на увазі, коли неодноразово навчав, що лаодикійська адвентистська церква буде змітена під час недільного закону, що невдовзі настане, оскільки віряни в ній будуть виплунуті з Його уст і більше не будуть тими, хто говорить від Його імені.

Відповідаючи учням, Ісус описав зруйнування Єрусалима і всю подальшу історію аж до кінця світу. Після того як Він виклав історичний огляд до дев'ятнадцятого вірша, Він далі звертається до зруйнування Єрусалима — руйнування, яке могло б статися на хресті, але з Божого милосердя та довготерпіння було відкладене приблизно на сорок років. Наприкінці цих сорока років буде останок, який уникне руйнування, але лише якщо вони розпізнають знак, який Він тоді дав.

На початку історії стародавнього Ізраїлю був сорокарічний період, що розпочався судом над бунтом десяти розвідників; цей суд, завдяки заступництву Мойсея, було відкладено на сорок років. Наприкінці стародавнього Ізраїлю був суд над бунтом проти хреста; цей суд, завдяки заступництву Христового довготерпіння та милості, було відкладено на сорок років. В обох історіях був останок, що уцілів. Ісус завжди ілюструє кінець чогось його початком.

Ісус звернувся до ознаки, пов'язаної з руйнуванням Єрусалима, і назвав її «днями відплати».

Коли ж побачите Єрусалим, оточений військами, тоді знайте, що наблизилося його спустошення. Тоді ті, що в Юдеї, нехай утікають у гори; а хто всередині нього, нехай виходять звідти; а хто в околицях, нехай не входять до нього. Бо це дні відплати, щоб сповнилося все написане. Луки 21:20-22.

«День помсти» — це сім останніх кар, і з цієї причини Сестра Вайт пов'язує знищення Єрусалима з Божим виконавчим судом в останні дні.

Наблизьтеся, народи, щоб почути; і слухайте, люди: нехай почує земля, і все, що в ній; світ, і все, що з нього виходить. Бо гнів Господній — на всі народи, і лють Його — на всі їхні війська: Він цілковито їх знищив, віддав їх на заколєння. І їхніх убитих буде викинуто, і сморід підніметься від їхніх трупів, а гори розтопляться їхньою кров'ю. І все воїнство небесне розпадеться, і небеса згорнуть, мов сувій; і все їхнє воїнство впаде, як листок опадає з виноградної лози, і як падає смоква зі смоківниці. Бо меч Мій уп'ється на небі: ось він зійде на Ідумею та на народ Мого прокляття — на суд. Меч Господній наповнений кров'ю, він насичений туком, і кров'ю ягнят та козлів, туком нирок овнів; бо Господь має жертву в Боцрі, і велике побиття в країні Ідумеї. І разом із ними зйдуть єдиногоги, і телці — з биками; і їхній край просякне кров'ю, а їхній прах насититься туком. Бо це день помсти Господньої і рік відплат за справу Сіону. Ісаїя 34:1-8.

Ісус виголосив Свій перший публічний виступ у Назареті, оголосивши Себе Месією. Той виступ у пророчому сенсі визначався правилом першої згадки. Обране Ним читання засвідчувало, що Його служіння включало проголошення «дня Господньої помсти», який, за Ісаєю, є також «роком відплати за справу Сіону».

Саме в Назареті Христос розпочав Своє публічне служіння і проголосив Себе Месією. Саме тоді ті, хто слухали Його слова, але не сприйняли, намагалися вбити Його, скинувши Його з гори. Початок Його служіння був позначений тим, що люди Його рідного міста намагалися вбити Його, а завершення Його служіння — тим, що Його народ справді вбив Його. Його служіння полягало в тому, щоб засвідчити, що Він є Месією, ким Він став, коли був помазаний під час Свого хрещення. Під час Його хрещення зійшов божественний знак, щоб підтвердити сповнення передбачення про прихід Месії. 11 серпня 1840 року зійшов божественний знак, щоб підтвердити передбачення випробувального послання тієї історії. І 11 вересня 2001 року зійшов божественний знак, щоб підтвердити передбачене послання тієї історії, яке є посланням пізнього дощу.

"Після того, як два дні трудився серед самарян, Ісус залишив їх, щоб продовжити свою подорож до Галілеї. Він не затримався в Назареті, де провів свою юність і ранні роки дорослого життя. Прийом, який він там мав у синагозі, коли оголосив себе Помазаником, був настільки несприятливим, що він вирішив шукати плідніші ниви, проповідувати тим, хто слухатиме, і серцям, які приймуть свою вістку. Він заявив своїм учням, що пророк не має пошани у своїй вітчизні. Цей вислів вказує на природну неохоту багатьох людей визнавати будь-який вражаючий, гідний захоплення розвиток у

того, хто непомітно жив серед них і кого вони від дитинства добре знали. Водночас ті самі люди можуть впадати в шалений захват від претензій чужинця й авантюриста." Дух пророцтва, том 2, 151.

У двадцять першому розділі Євангелія від Луки Христос визначає сто сорок чотири тисячі — останнє покоління, що не вмирає. Він робить це, подаючи історію, яка почалася з Його останнього відвідування того, що колись було домом Його Отця, але згодом стало домом юдеїв. У викладі історії, який Ісус почав подавати, Він дійшов до моменту, коли Єрусалим і храм, про який хотіли дізнатися учні, мали бути зруйновані (70 р. н. е.). Він назвав це руйнування «днями помсти», що було частиною Його першого проголошення служіння. «Дні помсти» означали не лише зруйнування Єрусалима в 70 році, але й час Божого гніву, як це представлено в семи останніх карах.

Бо це день Господа Бога Саваота, день помсти, щоб Він помстився Своїм противникам: і меч буде пожирати, і він насититься та уп'ється їхньою кров'ю: бо Господь Бог Саваот має жертву в північному краї при річці Євфрат. Єремії 46:10.

«“День помсти” над Вавилоном, представлений “жертвою в країні північній, при річці Євфраті”, починається із запровадження незабаром очікуваного недільного закону.»

Через Господній гнів він не буде заселений, а стане цілковитою пусткою: кожен, хто проходитьиме повз Вавилон, жохатиметься й посвистуватиме над усіма його карами. Шикуйтеся навколо проти Вавилона: усі, хто натягує лука, стріляйте в нього, не шкодуйте стріл, бо він згрішив проти Господа. Кричіть проти нього навколо: він здався; його підвалини впали, його мури повалені; бо це помста Господня; помститься над ним; як він робив, так учинить йому. Відсічіть від Вавилона сіяча і того, хто в час жнив тримає серп; через страх перед мечем гнобителя кожен звернеться до свого народу, і кожен утече до своєї землі. Ізраїль — розсіяна вівця; леви розігнали його: спершу цар Ассирії пожер його, а наостанку цей Навуходоносор, цар Вавилона, поламав йому кості. Тому так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: Ось, Я покараю царя Вавилона та його край, як покарав царя Ассирії. І поверну Ізраїля до його оселі, і він пастиметься на Кармелі та Башані, і душа його насититься на горі Євфраїм та в Гілеаді. Тими днями і того часу, говорить Господь, шукатимуть беззаконня Ізраїля — і не буде його; і гріхів Юди — і не знайдуться, бо Я прошу тих, кого залишу. Ідіть проти краю Мератаїму, проти нього, і проти мешканців Пекоду: спустоште й цілковито знищуйте за ними, говорить Господь, і зробіть за всім, що Я наказав тобі. У краї лунає шум битви і великого руйнування. Як розсічений і розбитий молот усієї землі! Як став Вавилон пусткою серед народів! Я наставив на тебе пастку, і ти також спійманий, о Вавилоне, і ти не відав; знайдений ти й також схоплений, бо боровся проти Господа. Господь відкрив Свою зброярню і виніс зброю Свого гніву, бо це діло Господа Бога Саваота на землі Халдеїв. Прийдіть проти нього від крайнього кордону, відчиніть його засіки; змітайте на купи й знищуйте його дощенту; хай нічого з нього не зостанеться. Поколійте усіх його биків; нехай сходять на заріз; горе їм! Бо прийшов їхній день, час їхнього покарання. Голос тих, що втікають і рятуються з землі Вавилона, щоб сповістити на Сіоні помсту Господа, Бога нашого, помсту за Його храм. Скличте лучників проти

Вавилону; усі, хто натягує лука, таборіться проти нього навколо; хай ніхто з нього не втече; відплатіть йому за його діла; за всім, що він учинив, так зробіть йому, бо він гордився проти Господа, проти Святого Ізраїлевого. Єремії 50:13-29.

Зруйнування Єрусалима в 70 році н. е. представляє виконавчий суд над Вавилонською блудницею, що розпочинається з недільного закону, який невдовзі буде запроваджено в Сполучених Штатах. Ісус знав, що Він ототожнює 70 рік н. е. з недільним законом, який ось-ось настане, бо Він є Автором Свого Слова, і Він є Словом. Важливо розуміти контекст пророцтва, яке Ісус викладає в двадцять першому розділі Євангелія від Луки, щоб зрозуміти, який знак указує на те, що настало останнє покоління.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Пришествя Христа відбудеться в найтемніший період історії цієї землі. Дні Ноя і Лота змальовують стан світу безпосередньо перед пришествям Сина Людського. Писання, звертаючи погляд уперед до цього часу, стверджують, що сатана діятиме з усією силою і «з усією оманливістю неправедності». 2 Солунян 2:9, 10. Його діяльність виразно виявляється у швидко наростаючій темряві, у численних помилках, ересьх та оманах останніх днів. Сатана не лише поневолює світ, але й його обмани заквашують церкви, що сповідують нашого Господа Ісуса Христа. Велике відступництво переросте в темряву, глибоку, як опівнічна п'ятьма. Для Божого народу це буде ніч випробувань, ніч плачу, ніч переслідування заради правди. Але з тієї ночі темряви засяє Боже світло.

Він робить так, що «світло сяє з темряви». 2 Коринтян 4:6. Коли «земля була безвидна й порожня; і темрява була над поверхнею безодні», «Дух Божий рухався над поверхнею вод. І сказав Бог: Нехай буде світло. І стало світло». Буття 1:2, 3. Так само вночі духовної темряви Боже слово лунає: «Нехай буде світло». Своему народові Він каже: «Устань, засвітися, бо прийшло твоє світло, і слава Господня зійшла над тобою». Ісаїя 60:1.

'Ось', — каже Писання, — 'темрява вкриє землю, а густий морок — народ; але Господь засяє над тобою, і слава Його явиться над тобою.' Вірш 2. Христос, сяйво слави Отця, прийшов у світ як його світло. Він прийшов явити Бога людям, і про Нього написано, що Він був помазаний 'Духом Святим і силою' і 'ходив, творячи добро'. Дії 10:38. У синагозі в Назареті Він сказав: 'Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим; послав Мене зцілити розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення і сліпим — прозріння, відпустити пригноблених на свободу, проповідувати рік Господній сприятливий.' Лука 4:18, 19. Саме цю працю Він доручив Своїм учням. 'Ви — світло світу', — сказав Він. 'Нехай так сяє ваше світло перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли вашого Отця, що на небі.' Матвія 5:14, 16. Пророки і царі, 217, 218.